Bâki Ayhan T.

fırtınaya hazırlık

YKY

Bâki Ayhan T.

FIRTINAYA HAZIRLIK

Yapı Kredi Yayınları

Yapı Kredi Yayınları
Şiir
Fırtınaya Hazırlık / Bâki Ayhan T.
Kitap Editörü: Murat Yalçın
Kapak Tasarımı: Nahide Dikel

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Yapı Kredi Kültür Merkezi
İstiklal Caddesi No. 285 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23
http://www.yapikrediyayinlari.com
e-posta: ykkultur@ykykultur.com.tr
www.teleweb.com.tr

FIRTINAYA HAZIRLIK

Bâki Ayhan T. 1969’da Adana’da doğdu. Marmara Üniversitesi’nde Türk Dili ve Edebiyatı okudu, yüksek lisans ve doktora yaptı. Aynı üniversitede öğretim görevlisi; “Cumhuriyet Dönemi Türk Şiiri” dersleri veriyor.

“Mandolinli Kız” başlıklı ilk şiiri Milliyet Sanat Dergisi Genç Şairler Antolojisi’nde çıktı (1985); aynı yıl Adana’da ilk şiir kitabını yayımladı. Şiirlerini ve şiir üzerine yazılarını çeşitli dergilerde yayımlıyor. Düzyazılarında Bâki Asiltürk imzasını da kullanıyor.

1997-2004 yılları arasında şiir ağırlıklı edebiyat dergisi Budala’yı (27 sayı) çıkardı. Bu dergide 2003 yılı sonlarında “Soylu Yenilikçi Şiir” başlıklı manifestosunu yayımladı. Uzak Zamana Övgü kitabıyla 2004 Behçet Aysan Şiir Ödülü’nü aldı.

Yapıtları

Şiir: Sevdalar Tünemiş Şu Yüreğime, Ova, 1985; Hileli Anılar Terazisi, Can, 2001; Uzak Zamana Övgü, Can, 2003.

Soylu Yenilikçi Şiir

I

Şiirin tarihi, kopma'larla belirlenir.

Hilmi Yavuz

2003 sonbaharında çıkan Uzak Zamana Övgü kitabımda yer alan “Sele Kapılan Küre”, “Hileli Zar”, “Aynadaki Görüntüye Tepki” gibi şiirler dergilerde yayımlandığında bazı şair ve eleştirmenlerce şaşkınlıkla karşılanmıştı. Bu şaşkınlıkta şiirlerin biçimsel benzersizliğinin ve söyleyişteki, döneme göre “yabancılaşmışlığın” rolüne dikkat çekildiğini hatırlıyorum. Özellikle “Sele Kapılan Küre” içerik, söyleyiş ve biçim bakımlarından taşıdığı yenilikler ekseninde inceleme ve eleştirilere konu olmuştu. Bu şiirleri yazan kişi olarak “biçim”e dikkat çekilişini, söyleyiş ve içeriğe yönelik belirlemelerde de “yeniliğin ürpertisi”nden söz edilmesini haz duyarak hatırladığımı belirtmek isterim.

Yeni dönemin ruhunu sezme ve yansıtma arzusu duyan şair, poetikadaki dönüşümü gerçekleştirirken yeniliklerin “gökten zembille indirilip şairin hizmetine sunulmadığını” bilmek durumundadır. Eski dönemleri en eskilerine kadar araştırmış, derinlikli ve disiplinli okumalar yapmış, eski ve yeni kuşakla poetik tartışmalara girmiş, önceki dönem şiirlerinden örnek yorumlamalar ve çözümlemeler gerçekleştirmiş olmalıdır. Yeniliğin yolunu açarken şiir epistemolojisini, poetik birikimi ve yaratıcılık sezgisini temel kriterler sayarak gençliğin acemiliğini ve dağınıklığını birikimle giderme yoluna girmiş olmak şair için bir zorunluluktur.

Gerçek şu ki, Türk şiiri, keskin bir dönemeçte.

Bugünden bakıldığında 1980 kuşağı şairlerinin bireysel eğilimlerle veya ortak noktalarda buluşarak kurdukları dönemsel “poetika”nın olgunlaştığı ve kuşağın temsilcisi sayılabilecek şairlerin artık bu olgunluk çerçevesinde şiirler yazdığı söylenebilir. Olgunluk, kuşak şiiri adına olumlu bir durum gibi gözükmekle ve aslında gerçekten de öyle olmakla birlikte; olgunluğun, yenilikçi bir atılıma izin vermeyecek bir konumu da işaret ettiği unutulmamalıdır. Olgunluğa erişmiş her varlık, sona doğru yol almaya başlamış demektir. İşte, 1980 kuşağının kurduğu ve yıllar içerisinde olgunlaştırdığı poetika sonrasında şiir bu anlamda büyük bir dönüşüme gereksinim duymaktadır bugün. O kuşaktan bazı şairlerin aynı heyecanla şiir yazmayı, yayımlamayı sürdürmesi, bu dönem şiirinin haritasının ana hatlarıyla çizilmiş olduğu gerçeğini değiştirmez: 1980 sonrası Türk şiiri genel anlamda kendini yenileyebilme özelliğini yitirmiştir ve ancak kendi ekseni üzerinde dönenmektedir.

Burada, Cemal Süreya’nın, “Şiirde de azalan verimler kanunu var. Dil bir açıdan işlendikçe o alanda elde edilen verimler bir noktadan sonra azalmaya başlıyor. Bu bir bunalıma yol açıyor.” diyerek açımladığı “azalan verimler” belirlemesini hatırlamanın tam da sırası değil mi? Buradan çıkarak, hem yenilik iddiasında olan hem de kendine özgülüğün peşinde koşan bir şiirin eskitilmiş, içi boşaltılmış, çağrışım zenginliğini yitirmiş biçim ve biçemlerle kurulamayacağını belirtmek yeterlidir sanırız. Rilke, 1898’de modern şiir üzerine yaptığı bir konuşmada modern öncesi şiiri eleştirirken, “Dün’e karşı haksızlık ediyor gibi görünürsem, beni bağışlamanızı isteyeceğim; çünkü büyük bir Yeni ile dolu içim, bu yeni konusunda size bazı yüce ve görkemli şeyleri açıklamadan duramayacağım.” diyordu. Yukarıdaki, 1980’ler şiirine ilişkin belirlemelerim için aynı şeyleri söylemek isterim.

2000’li yılların kırılma noktasına rastlayan dönem, dünyada ve Türkiye’de yeni açılımların ortaya çıkmasına neden oldu. Bu yeni açılımların binyılların kırılma noktasında yaşanması bir rastlantı olabilir; ne var ki, durum budur ve biten bir dönemin yerine çizgileri henüz tam olarak netleşmemiş de olsa yeni bir dönem başlamaktadır. Elbette dönemler zaman eksenli düşünüldüğünde “başlarlar”; ama öte yandan yenileşme eksenli düşünüldüğünde “başlatılırlar” da...

Poetikanın yenileştirilmesi gerektiği, böyle zamanlarda, eskinin tükenen ve çürümeye başlayan taraflarını bilen ve yeniliğin ne olması gerektiğini sezen şairler tarafından hissedilir. Bu, hem bilgiyle hem sezgiyle derinden bağlantılıdır. Yenilikçi şair hem eskiyi ve onun eksiklerini iyi bilmek hem de önünde açılan dönemde nelerin yeni sayılabileceğini, çağın ruhunu estetik bakımdan hangi yaklaşımların eksiksiz biçimde yansıtabileceğini sezmek zorundadır. Şairin asıl yapması gerekense; önceki dönemde temsilciler tarafından yaygınlaştırılmış biçemi ve yapıyı kökten değiştirmek, geçmişten alınabilecekleri de yeniden kurgulamak ve böylelikle soylu bir yenilik gerçekleştirmektir.

Poetikada hem dönüştürücü bir yenilik hem de soylu bir duruş peşinde olduğumuzdan, geliştirmeye çalıştığımız şiire Soylu Yenilikçi Şiir tanımlamasını uygun gördük. Yenilik arayışlarında temel noktalardan birinin de “biçim” olduğunun farkındayız; çünkü Türk şiirinde “biçim”

üzerinde epey zamandır düşünülmediğini, sınırlı arayışların biçimi de kapsayacak kadar geniş olmadığını ileri sürüyoruz. Yenilikçi şaire eski dönemlerin biçemi ve imge sistemi ve içeriği gibi biçimleri de yetmemelidir. Goethe'nin yüzyıllar önce söylediği, "Biçimlerin incelenmesi, dönüşümlerin incelenmesidir." sözü bu bağlamda Soylu Yenilikçi Şiir'in biçimsel dönüştürücülüğe neden bu kadar önem verdiğinin –yaklaşım bakımından– ipuçlarından biri olabilir.

Buradan hareketle yapılacak işlerin en önemlilerinden biri şiirde yeni biçimler ve biçimin içselleştirildiği özgün biçemler bulmaktı. Bu anlamda, Soylu Yenilikçi Şiir, Türk ve dünya şiirinde hiç kullanılmamış bir biçim geliştirme kaygısına düşmüş fakat geleneğin birikimini göz ardı etmeyi eksiklik saydığından, geleneği ve moderni aynı anda içselleştirerek şiirde yeni bir biçim ortaya koymuştur. Bu biçim, hem Türk hem de Avrupa şiirinde kullanılan biçimlerin bireşimci bir yenilikle dönüştürülmesi yoluyla elde edilmiştir: Soylu Yenilikçi Şiir'in geliştirdiği biçimde dizelerin kümelenişi önce birden dörde kadar çoğalarak ilerlemekte, sonra da geriye doğru seyredip şiir tek dizeyle bitmektedir. Dize kümelenişinin [1+2+3+4+3+2+1] şeklinde gerçekleştiği bu biçimde hemen görülebileceği gibi yatay bir "yatay simetrik" yapı söz konusudur; bu bakımdan yeni geliştirdiğimiz bu özgün biçime "yatay simetrik yapı" adını vermekte sakınca görmüyoruz. Yazılmaya başlanmasının üzerinden iki yıldan fazla zaman geçen yatay simetrik yapılı şiirlerin bir arada olduğu, biçimsel bakımdan köklü bir yenileşmenin gerçekleştirildiği Uzak Zamana Övgü'nün ardından, yaklaşık üç yıl sonra, Fırtınaya Hazırlık'la okur önüne çıkarken bu sürede pek çok şeyin yerli yerine oturduğunu düşünüyorum. Hem benim şiirimde, hem de geçmiş dönemin şiirinde... Bu manifestoyu yazmaya beni cesaretlendiren de bir anlamda bu "yerli yerindelik" düşüncesi oldu.

Böyle bir yapının yenilikçi şiirdeki işlevi nedir? Her şeyden önce bu yapı, geçmiş dönemlerin Türk ve dünya şiirindeki bütün biçimlerini bireşimci bir yaklaşımla buluşturmaktadır. Ancak bu buluşturmada şairi yalnızca biçim kaygısının yönlendirmediğini söylemeye gerek yok. Biçimin tek başına şiire yalnızca farklı bir görüntü sağladığının, yeni ve bakir bir biçem getirmeyen biçimlerin yalnızca basit bir "formalizm" ekseninde kalacağının, yazılanın şiir olabilmesi için başka kriterlerin de aynı kuşatıcılıkla devreye girmesi

gerektiğinin farkındayız. Eğer böyle bir biçim kaygısına düştüysek bu aynı zamanda binyılların birikimini yansıtabilecek bir ifade bulabilme amacına da yöneliktir. Yanı sıra, bu simetrik biçimin kendi yapısı gereği modern eksende bir çokseslilige de kapı açabileceğini ileri sürüyoruz.

Ritmin sağlanmasında önemli ögelerden olan biçim ekseninde geniş bir kuşatıcılıkla bin yılları kendi sayfasında buluşturmayı arzulayan bir şiirle karşı karşıyadır okur. Bu, hem bin yılların hem de yeni çağın ritmini yakalamada önemli görülmüştür. Şurası muhakkak ki; dış yapının kuruluşunda anlamın, içeriğin dışlanmaması, dahası, yeni biçimle örtüştürülebilmesi için biçim yükünün anlama da yedirilmesi gerekirdi. Biçim tek başına hiçbir büyü ya da şiirsellik taşımaz; Yahya Kemal’in “vezin” için söylediğini biçim için rahatlıkla söyleyebiliriz. Bununla birlikte yeniliğin bütünlüklü olması için dış yapının yenileştirilmesi de şiddetli bir arzunun sonucunda olmuştur; sarsıcı bir yenilik yaratılabilmesinde yapısal dönüşüm de gerekli görülmüş, şiirde modernist bir dönüştürücülüğün gerçekleştirilebilmesi için biçime de çok iş düştüğü bilinçle kavranmıştır.

II

Verili edebi dille yetinmek istemeyen bir şairin,

fiilen mevcut, erişilebilir toplumsal lehçeleri kullanmaktansa,

özellikle şiir için (...) yeni bir dil

yaratma yoluna gitmesi kayda değer bir noktadır.

Bakhtin

Şiirde gerçekleştirilen bu dönüşüm “biçimcilik” damgası yiyebilir; ama, tarih hükmünü verirken geçmiş dönemlerdeki biçimsel yenilikleri de hesaba katacaktır. Şimdiden bazı itirazların ya da suçlamaların yükseldiğini duyar gibi oluyorum. Hemen söyleyeyim: Hayır, bu, “biçimci” bir şiir değildir! Biçimcilik suçlamasıyla düşünenlere, biçimcilikle biçimsellik arasındaki ayrımı hatırlatmakla yetiniyorum. Soylu Yenilikçi Şiir’in biçimci bir şiir olmadığı, biçimsellik ekseninde yürüyerek içeriği de dönüştürdüğü ve biçim-içerik örtüşmesini sağlarken her iki eksende birden yürümeyi arzuladığı şiirlerin birlikte okunuşundan sonra görülecektir. Soylu Yenilikçi Şiir’in oluşturduğu dil ve teknik onun tanınmasında ve algılanmasında, içerikle birlikte temel rolleri oynamaktadır. Evet, şiirde yepyeni bir dil ve teknik getirdiğimizi söylüyoruz. Bu dil ve teknik kendisini, Bakhtin’in belirlemesiyle söyleyecek olursak, “karşı çıkılamayan, bütünü kapsayan bir şey olarak realize etme” yolundadır.

Yeni şiir dilinin ve tekniğin geliştirilmesinde, bugün, dizeye çok iş düşmektedir. Bu anlamda, şiirin gelip yeniden dizeye dayandığı bir gerçektir. Dizenin ihmal edilmesi, şiirin yapısına gösterilen titizliğin tamamen dağılmasına, böylelikle şiirin bir yapı olduğunun giderek unutulmasına zemin hazırlamıştır. Türk şiirinde epeydir ihmal edilen dize, şairin “haysiyeti” olma yoluna yeniden girmelidir. Şiir duygu ve düşüncelerle değil, sözcüklerle de değil, dizelerle yazılır. Sözcük seçimi, dize kuruluşu, ardından dönüştürücü bir biçim ve nihayet bütünlüklü bir yapı. Bu sıralama, Soylu Yenilikçi Şiir’in yapısal yönünü özetleyen bir belirleme olarak okunabilir. Bununla birlikte “dize”nin, şiirin bütünlüğünü sağlayan birimlerden yalnızca biri olduğunu unutmuyoruz; gerçekten de “dize” tek başına ancak kendine dönükse, “mısra-ı berceste” olarak söylenmek istenmişse bir varlık ifade edebilir. Yoksa, hiçbir dize, tek başına bir özgünlük ve estetik değer yaratarak şiirin bütününü kapsayamaz. Israrla dizeye vurgu yapmamız, şiir işçiliği denen şeyin dize üzerinde yoğunlaşması ve buradan çıkarak bütüne ulaşması gerektiğini düşünmemizdendir. Dizelerin sağlamlığı, birbiriyle kurduğu anlamsal ve yapısal bağlantılar şiirin bütünlüğünün sağlanmasında büyük öneme sahiptir. Son yıllarda şiirde görülen ve şikâyet konusu olan başıboşluk, dağınıklık, kopyacılık, sözcük oyunlarına düşkünlük, yerli yersiz alıntı yapma hastalığı... genç şairin dize işçiliğini unutmuş olmasından

kaynaklanıyor kanımızca. Şiirin bütünündeki anlamın oluşturulmasında öncelikle tek tek dizelerin belli bir söyleyiş ve anlam ekseninde buluşması şarttır. Eğer, şairin işi, Valéry'nin belirttiği gibi kolaycı dünyadan ayrı bir ilişkiler dünyası ekseninde, herkesin uyguladığı düzen ile hiçbir bağlantısı olmayan bir dünya, ya da bir nesneler düzeni, bir ilişkiler dizgesi yaratmak ise bunun yaratılmasında şairin öncelikle bir yapı peşinde olması gerekir. Böyle bir yapı yakalanabilirse, bu şiir için olduğu kadar şiirli bir yaşamın ürpertilerinin peşinde olanlar için de benzersiz bir armağandır.

Öte yandan bu durum, dizelerin kendi içlerinde de bir güzelliğe sahip oldukları gerçeğini değiştirmez. Pek çok şiirin, aslında gizemli bir yaratışla belli dizeler üzerinden yazıldığını ileri sürebiliriz. Şiirin bütün yükünü üzerlerinde taşımasalar bile şiirin çıkış noktası olmaları bu dizelerin okurda ayrı bir tat bırakması sonucunu doğurmaz mı? Benzetmemi anlayışla karşılayınız; sözcükler arasındaki gizli kurguyu gerçekleştirme işlevi üstlenen bakır telin sağladığı iletişimle elde edilen şiirsel ritm, dizeler ve bölümler arasındaki kaynaşmanın göstergesi olarak düşünülmelidir. Bu anlamda; sözcük aynı zamanda dize demektir, dizenin de şiir oluşu gibi. Bir iletken olarak bakır tel, dize ile şiirin bütünü arasında uzanırken anlam yükünü de üzerinde taşır. Sözcüklerin dizelerde ve şiirin bütününde birbiriyle kurduğu ikili ya da çoklu ilişkiler, şairin ifade biçimini belirlediği gibi metinde ilk bakışta/okuyuşta algılanması zor bir şiirsel atmosfer de yaratır. Bu atmosferin genişleyip derinleşmesi, solunabilir olması metnin söylemsel ve anlamsal geçirgenliğinin sezilmesiyle mümkün olabilecektir. Bu da öncelikle, sözcüklerin sözcüklerle ve dizelerle, dizelerin dizelerle ve metnin bütünüyle kurduğu ilişkinin kavranmasını gerektirir. Şiirin anlamı sözcükten çıkıp metnin tamamına, aynı zamanda da metnin tamamından çıkıp tek tek sözcüklere yayılır; dizeleri iletken gibi kullanarak... Sözcüklerin bilinen anlamıyla dili aşarak şiir birimi olabilmesi ancak dize kuruluşundaki işlevleriyle mümkündür.

Soylu Yenilikçi Şiir dış-biçimsel yapısıyla geçmiş çağların sesini duyurmaya çalışırken içerikte de insanların ve kültürlerin tek-tipleştirilmesine itirazlar dillendirmektedir. Bu şiir, içerikte de yenilikçi ve çağın ürpertisini verebilen bir şiir olma iddiasındadır; yer yer eski zamanların bakir güzelliğini, insanın doğayla bütünleşmişliğini sezdirirken, yer yer de modernizmin getirdiklerini ve götürdüklerini sorgulamaktadır.

Bu sezdirme ve sorgulamada politik ya da genel/toplumsal eğilimlerin tuzağına düşülmemiş, kişi olarak şairin algıları temel kriter olarak benimsenmiştir; çünkü sezgisi güçlü bir şairin algılarının politik ya da genel/toplumsal eğilimlerden daha derinlikli olduğuna ve politik doğruların şiirsel parıltılar yanında ancak birer gölge lekesi sayılabileceğine inanıyoruz. Türk şiirinin bazı dönemlerinde, varlığı ve varoluşu yansıtmada, insanın içinde bulunduğu durumu ve bu durumun dünya içindeki kaygı uyandırıcı ayrıntılarını ortaya koymada şiirin, politika ve sosyolojiye yenik düşmesi üzücü sonuçlar doğurmuş, poetik kayıplara zemin hazırlamıştır. Şiirde zeminin kayganlaşması ya da şairin önüne hendekler kazılması yine böyle dönemlerin temel özellikleri arasında görünmektedir bugünden bakılınca. Şairin dünyayla, varlıkla, zamanla, öteki insanlarla kurduğu ya da kuramadığı ilişkinin izdüşümlerini imgeler yoluyla yansıtan şiirde bugünden yarına yaşayıp yaşamayacağı bile belli olmayan politik eğilimlerin yeri olmadığını düşünüyoruz. Politika bir itiraf değildir; tam tersine doğruların gizlenmesine, aldatmaya, var olanı kendi bildiğince sürdürmeye dayanan bir etkinlik alanıdır. Şiirin gizleyiciliği ise aslında derin itiraflar yoluyla, varolanla ilişkileri/ilişkisizlikleri estetiğin süzgecinden geçirerek sunan bir geçirgen perdenin gizleyiciliğidir. Yanı sıra politik etkinlik çevreye kendini dinletmeyi, çevreyi yönetmeyi hedeflerken, şiir çevreyi dinlemeyi, nesnelerle birebir ilişkide onların ruhuyla birleşmeyi önemseyen, yönetmek bir yana nesneler, durumlar tarafından belli bir bağlılaşık çerçevesinde yönetilmeyi arzulayan bir tavırdır.

Bugün, tarihi yok sayan, yok etmeye çalışan köksüz bir küreselcilik dünyaya egemen olma yolundadır. Soylu Yenilikçi Şiir, sosyolojik bir görev üstlenmemekle ve böyle bir görevciliğin şiir-dışı olduğunu savunmakla birlikte, içerikte de zamanımızın kaygılarını, kırılmışlığını, zeminin kayganlığını konu edinerek küreselleşmenin edebiyattaki şiir-sesli karşıtlarından biri olma arzusundadır. Biz, “insan” dendiğinde bunu “insanlık” biçiminde algılıyoruz. Şiirin dilini ve tekniğini de buna göre oluşturmayı ve metnin yapısına sızdırırken bu yaklaşımdan sapmamayı hedefliyoruz. Şiirin kolay anlaşılır olmaması gerektiğini savunuyoruz; çünkü “insan”ın kolay anlaşılır olmadığını biliyoruz. Küre, sele kapılma ekseninde dönüyor olsa da tarih vardır, her zaman da var olacaktır. Şu anda bile bir tarih yaşanmakta, yazılmaktadır. Birikimsizliğin, tarihsizliğin çoraklık ve çarpıklık olduğu, Türk ve dünya şiirinin birikimini

içselleştiremeyen bir şiirin modern olamayacağı, “modernist” olabilme şansını ise asla yakalayamayacağı inancındayız. Bizce, modern olmanın yolu gelenekseli özümsemekten, modernist olabilmekse varolanı dönüştürmekten geçer.

III

Şiir saf zamana ulaşmanın yolu,

varoluşun gerçek sularının derinliklerine

dalıştır. Şiir, sonsuza değin

yaratıcı zaman ve ritmden başka bir şey değildir.

Octavio Paz

Soylu Yenilikçi Şiir, hayatı-duyuları-duyguları-şiirsel deneyimleri yansıtma bağlamında imgelerle devinen ve bu imgeleri simgeleştirme yolunda yürümeyi hedefleyen bir şiirdir. Bu şiirdeki “bahçe” hiçbir zaman yalnızca “bahçe” değildir; “gemi”nin aslında “gemi”, “gümüş”ün de “gümüş” olmadığı gibi. Dolayısıyla şiirdeki nesneleri algılarken bu dünyanın dışında başka bir dünyaya “yükselme” zorunluluğu vardır. Sözün “anlam”a evrilmesinde, şairin sezgi ya da deneyim yoluyla bulduklarının okura şiirsel kodlarla ulaşmasında esas rol imgenindir. Duyuşlarını dizeleştirirken bilinçli ya da bilinçsiz, imgelerden yola çıkar şair. Soylu Yenilikçi Şiir’de şair-öznenin dilin katmanları içerisinden yarattığı imgelerle yaşam deneyimlerinin oluşturduğu imgeler aynı düzlemdedir. Duyusal veya duygusal algılar şairin zihninde özümlendikten sonra şiire yansırken, dil aracılığıyla sunulan bu imgelerin alımlanmasında okuyucu dilden uzaklaşır; anlama/anlamaya yönelir. Bir anlam katmanı olarak imgenin verili dilden bağımsızlaşması, onu şiirin özünde yaşayan, dille anlam arasında salınan bir sarkaca benzetir. Belki de, şiirin bütün zenginliğiyle, anlamı da içeren ritmik yapısıyla kavranmasında düzenleyici işlevi üstlenen bir metronoma...

Soylu Yenilikçi Şiir, imge oluşturmada da, bütünlüklü bir anlam yaratmada da dilin soylu kullanımından yanadır. Yakın veya çok yakın geçmişteki Türk şiirinde özellikle bazı şairlerin metinlerinde sıkça karşılaşılan “nasır, cenin, kıç, darbuka, siğil, puşt, gübre, dingil, dışkı, irin, patlıcan, abiler, helâ, balgam...” gibi kapsamlı çağrışıma kapalı, anlam bakımından sığlıktan kurtulamayan, soyluluktan uzak sözcükler Soylu Yenilikçi Şiir’de yer almamaktadır. Böyle bir seçkincilikte sözcüklerin yalnızca kendilerini tanıma, onları tek biçimli-tek katmanlı olarak görme eğiliminin benimsendiği, suçlayıcı bir tonla ileri sürülebilir. Soylu Yenilikçi Şiir’in bu seçkinciliği yukarıda bir kısmı sıralanan sözcüklerin yıllar içerisinde şiirde yarattığı düzeysizlik atmosferini de reddetme tavrıyla ilgilidir! Seçkincilik, sözcükler bağlamında da bu şiirin kriterleri arasındadır. Bu sözcüklerin şiirin biçem düzeyini düşürdüğüne, şiiri halkın ayağına götürmeyi hedeflerken ayağa düşürdüğüne inanmaktayız.

Sözcüklerdeki seçkinciliğine karşın Soylu Yenilikçi Şiir, dili (language) bütün katmanlarıyla kavrayan, sözcüklere veya öteki dil birimlerine

eğilirken semantikle grameri, fonetikle morfolojiyi birbirinden ayırmayan bir şiirdir. Dilin biçim, anlam, ses, çağrışım... boyutları bu şiirde birlikte özümsenecektir. Dilin “söz” olma özelliği öne çıkarıldığında semantik üzerinde yoğunlaşılmakta, yalnızca biçime girildiğinde etimoloji ve morfoloji öne çıkarılmaktadır. Bir belirleme olarak söyleyelim: 1980’lerde ve 1990’larda dilin etimolojik ve morfolojik özellikleri fazlaca öne çıkarılmıştır; bu ise sözün, sözcüğün öteki boyutlarından uzaklaşmayı getirmiştir. Şiirin doğası, dilin katmanlarını ayrı ayrı düşünmeye ve kabullenmeye uygun değildir. Sözcük oyunlarını ve ağırlıklı olarak sözcüklerin morfolojik değerlerini temel alan anlam çoğaltmaları derinlikli bir şiirde kendine yer bulamaz. Türkçenin -iyi ayarlandığında- şiiri zenginleştirici inceliklerinden biri olabilen bu tip oyunların dozu kaçırıldığında şiir bir bulmacaya, eğlenceli fakat sonuçsuz bir oyuna dönüşmektedir. Dil tek başına hiçtir, “dil”e dayanan abartılı sözcük oyunları da şiire düzeyli kazanımlar sağlamaz. Dil ancak yetkinlikle işlendiğinde ve bu işleniş şiirde yenilikçi bir yaklaşımla sunulduğunda dilin değeri yükselmekte, katmanları zenginleşmektedir. Buna bağlı olarak Soylu Yenilikçi Şiir dilin katmanlarını şiirde temsil ederken bu katmanları ayrışma değil, bütünleşme biçiminde ele alır.

Bugün şiirin dilinde, tekniğinde, biçim ve biçeminde dönüşüme duyulan gereksinimin karşılanması poetikada hem eskinin sınırlarının çizilmesini hem de yeninin kapılarının açılmasını sağlayacaktır. Modern Türk şiirinin dönüşüm noktasındaki şairlerden biri olan Yahya Kemal’in ifadesine dayanarak söyleyecek olursak, “yeni bir çığırı sezmekle ona vücut vermek arasındaki aşılmaz mesafe”yi kat etme çabasına girmek, 2000’li yılların başlarında Türk şiirinin gereksinim duyduğu dönüşümü, yenileşmeyi gerçekleştirmek Soylu Yenilikçi Şiir’in temel yönelimidir.

Dönüştürücülük ancak cesur deneylerle mümkündür.

Bâki Ayhan T.

(Ekim 2003-Ocak 2006,

Kadıköy-Beşiktaş)

HAYATTA BEN EN ÇOK KENDİMİ SEVDİM

“Hayatta Ben En Çok Babamı Sevdim” şairi C. Yücel’e,
“Hayatta Ben En Çok Annemi Sevdim” şairi A. Budak’a
ve kendime
Hayatta ben en çok kendimi sevdim:
Karanlık suların, sivri yapıların dibinde
Çırpınıp durdu kırmızı bir yaratık
Boğuldu ve kurtuldu kendi kirinde
Yağmaktan bıkmış bir yağmur gibi dindim
Hayatta ben en çok kendimi sevdim:
Dağılmış cambazhane, dikenli tel
Güneşli bir günün derin uykusu
Derinleşen uykusu otuz iki yılın,
Güneyden batıya öksüren tren
Rüzgâra sayfa açan sözcük delisi
Ansızın kapanan kapı: kendiliğinden
Hayatta ben en çok kendimi sevdim:
Yalan söyledim çocuklara ve kadınlara
En çok da bahçekatlarında
Başlayan öykülere sesimi verdim
Bir gemi yanaşırken bir başkasına
Korsan kılıçları gibi keskin ve acımasız
Kimse sızamadı acıma: kusursuz yalnız
Hayatta ben en çok kendimi sevdim:
Tek kişilik bir vagondum yük trenine eklenen
Sonunda beklenen oldu bir tünelden geçerken
Ray değiştirdi güneyden batıya öksüren tren
Derin bir uykudan, çarpışmayla irkildim
Kırmızı bir yaratığa çarpmıştı kalbim
Ne olduğunu otuz iki yıldır öğrenemedim

Hayatta ben en çok kendimi sevdim:
Kristal sandım gecedeki cam bardakları
Şarabı saat on ikiden sonra içtim
Bir güzel kanattım öptüğüm dudakları: yanılgı
Paslanmaktan tedirgin demirden bir at
Çocukluğumu yeni zamanlara taşıdı
Hayatta ben en çok kendimi sevdim:
Mutsuzluğa eklenen bir gülüş gibi
Uzatmaya çalıştım gölgesini günün
Eğildim derin sandığım sığ sulara: başkaları
Mora çalan yalancı şafakların izinde
Arayıp durdum morötesi şafakları
Hayatta ben en çok kendimi sevdim:
Yırtık bir güzellikle sevişen yumuşak ten,
Efsanelere süzülmüş av yorgunluğu
Derin hiçliklere gizledi sesimi...
Bir ata bindim, sonra bir gökten indim
Irmakların gürültüsü sildi ayak izimi
Düelloda kırmızı bir yaratığa yenildim
Hayatta ben en çok kendimi sevdim:
Sesleri çoğaltan sessizlik korkusu,
Feci bir kazada hayatını kaybeden tren,
Karanlıkta parlayan uyumsuz çığlık,
Merhem tanımayan vazgeçilmez yanık,
İkiz kardeşi korkulu uykuların...
Sığ sanılan derin ve karanlık suların
Belki de en derin yerinde yittim
Hayatta ben çok kendimi sevdim
sen burda bir yabancısın, üstelik küstah

KÜSTAH YABANCI

sen burda bir yabancısın, üstelik küstah
bilmezsin tende dolaşan rüzgârın tadını
kâğıttaki mürekkebe üflemenin hazzını
ellerini yağmurla yıkadığın görülmemiştir
sislere boğulmuştur sırtlan bakışların
istersen gümrah ormanları yanında getir
en çok da kara sular içersin uzak iklimlerden
kum ve okyanus çizersin yol haritalarına
cesaretin korkuya gizlendiği bellidir gözlerinden
kurnazlığın hazırdır kurgulanmış oyuna
sen bu haritanın kırık çizgisisin, yabancısın:
arıların, kuşların ve atların bakir çığlığına
kızıl akan nehirlere karışır çürük yaprağın
ipeği yıpratan zehir saçılır sözcüklerinden
demir kuşlar derin vadilere akarken
dünden daha yabancı, üstelik de barbarsın

BASAMAKSIZ MERDİVEN

kuytu bakışlarındaki buz kuyusu: korku
kimse bir şey öğretmedi: boşluk ve tutku
birbirini açıkladı derin uçurumlarda
hayat: gökyüzüne basamaksız merdiven
korkunun, yalnızlığın ve tavanarasının
birbirine eklendiği tekinsiz serüven
küle dokunsan ateş, ateşe dokunsan yangın
sudan kurtulmuş bulut gibi boşluk
güzün ve kışın ansızın birbirine girdiği
erken uyanışlardan ilk sarhoşluk
hayat: bir sarmalın izini sürmektir
tırmanmak basamaksız merdivenlerden
geleceği boşluklarda görmektir
gülün dağıldığı uykusuzluk, külün savrulduğu
zamanın korkulu terleyişinden ne ister
kuytu bakışlarındaki buz kuyusu: korku

KARIŞIK ZAMANLAR

şekil verilmemiş gümüş ruhu yansıtır
gereksizdir tozunu silmek eşyanın
alınsa da anlatır itirazın güzelliğini
güzeldir itiraz yazın fırtınayla dolmasına
gecenin gece sanılmasına düşünülmeden
şaşırmayın: birkaç karga uçabilir serçeden
aynayı ayna sanırsınız: ruhun göğüdür
sır: üşümüş halidir güzün bilmezsiniz
saatli maarif takviminden öğrendikleriniz
filizkıran fırtınasının vakitsiz söküğüdür
ben-, sen-, şey-, tedavisiz durur gece
saklanan köşeleri bir bir görülmüş
hastanın zamandan habersiz öldüğüdür
yıldızlar düşkırıklarıdır uzak tanrıların
kör kütük bıçaklarla yanlış kesilmiş
ruhu yansıtır şekil verilmeyen gümüş

SONRA GİDİLECEK YER

hep vardı gidilecek bir yer
mümkündü çölden ormana kapılar açmak
çağırır dururdu müziğe benzer sesler
ağaç sıyrılırdı bulutlardan: değişmeye
atlar gergin soluklarıyla uzaklaşırdı
yaşamaktı: suyun yaprakta uyuma hali
binbir şifre vardı çözülecek: çözüldü
en çok da gök üzüldü rüzgâr konuşmayı unutunca
sırlar parıltılı camlara yazıldı
yeniden başlarız tufandan kurtulunca
şimdi her yerde biçimsiz bir ahali gölgesi
açık ve tartışmasız, konuşmalı ve açık
aynı yeri gösteriyor yaşamanın ibresi
nereye baksanız aynı biçimler
kadın vücudunu andıran asitli şişeler
kalmayacak gidilecek bir yer

BATIK

batık soluklarıyla unutulmuş hayat
sürek avında tazı soyunda geyik sırtında
kabaran en eski en eski en eski zaman
baş dönmesiyle yaşayan bir eskiadam
ağaç kovuğunda taş oyuğunda takvimsiz
omurgasında anlaşılması zor kavisler
çok uzak günün karmaşasından
yıldırımlardan korkulu da olsa
temizler düşlerini kirlisulardan
düşen taşlar azar azar kırılsa
atların gergin haykırışıyla ve
rüzgârla dönerken yolunu yitirdiği eve
kendini kurtarıp derin çığlardan
hangi çağlardan geçerse geçsin
atların gidişiyle eksik ve kısık
hayat bulacak soluklarıyla kesik

FIRTINADAN SES

kalbini daya fırtınadan süzülen sese
herkesten kendine kaygılı bir yolculuk
çığlığı tuhaf rüzgârlardan herkese
bir ses ki yalnız vahşi kuşlara yakışır
bir sis ki kanyonlara yaraşır yalnız
kendini ısırır dudak: soluk mu soluk
çürümüştür kurdu tanımayan orman
uzayıp giden yalnızlıktır ulumalarından
bir gökyüzü gerilir gecenin üstüne
başladığı yerde ansızın biter zaman
yol ne kadar uzunsa, kısaysa dünya
yürüsün azgın bir kısrakla dünyaya
uzayıp giden renkli ufuklar gibi
yaban çığlıkların umudu kesilse
açılacaktır yeniden vahşi kanatlarıyla atlar
daya kalbini fırtınadan süzülen sese

SONSUZ UÇAR

ne güzel yırtardı gökyüzünü yıldızlar
uçuşan izlerine bakarken göçkuşlarının
ne düzgün, ne arzulu, ne sonsuz uçar
olurdu her şey öyleydi bir salkım üzümde
şarap olurdu ezilince iki kalp arasında
kırmızı üzüm her yaradan ayrı kanar
okurduk yazardık yerin göğün ruhunu
vardı, öyleydi, sahi, kuşun uyuduğunu
hem arzulu hem sevinçli hem yarım
sayılamayan bilgilerin yok çokluğunu
güz gibi sözlü yazla kış arasında
az gibi, yok gibi, hiç gibi değil
bırakırdık yara doya doya kanasın da
bir şövalyenin ruhu atında yaşar sonsuz
ve kınsız bir kılıç ikiye ayırır zamanı
şimdi bir vahşet kendini aşkla sınasın da

HESABA KATILMAYAN

her şeyi ayarlamışlardı:
zamanı durduracaklardı, damarda kanı
yorulmaz kanadını inatçı göçkuşlarının
ışığın hızını, çocukların el sallayışını
papatyaların kırlara yayılışını bile
hesaplamışlardı bitişini amansız kışların
herkese duyurmuşlardı: gelecekler
sileceklerdi bahçe kahkahalarını
aşk haykırışlarını kadınların
geniş ateşlere sığdırır gibi alacaklar
yanıldılar: hesap yanlıştı, çelenk
çiçek sayılmazdı yıldızlara sorulursa
tuhaftı cennetle cehennemin buluşması
dört çiviye gerilen gölgesi şehirlerin
yeni bir taşkınlık yaratacaktı, yarattı
bir şeyi hesaba katmamışlardı

CEZA ve SUÇ

zehirli yanılgılar içinden geçiyor zaman
gururunu ve tekbaşınalığını yeniden yaratıyor
maskelere aldırma–, cezayı umursamayan
tragedyaya gülüyor, komedyaya ağlıyor
her şeyin yeri değişmiş diyor: görmüyor musunuz
cezalar suçlarımıza ne güzel uyduruluyor
kıpkızıl bir resim: işte kardeşlik anısı
zevkini çıkarıyor havada uçuşan cinayetlerin
mevsimin ayarttığı uzun ağaçların en yenisi
acısına yaslanıyor kökünden çektiklerinizin
dağdağa büyüyor: giderek ayrılıyor ırmaklar
nabzını dinleyin, zehrini alın kalbinize
bırakılırsa küstah bir yabancıya satılacaklar
ne kayıt ne bilgelik ne erdem ne gökyüzü
dağılıyor her şey suçun ağırlığında
zehirli zamanlar içinden geçiyor yanılgılar da

UZUN TARİH

tarih uzundur, uzun bir sonsuzluktur
göğsünde eskiyen kılıçlar yıldızlara çarpar
parçalanıp yeniden dağılır gökyüzüne
gürültülüdür, sessizdir, sonsuz bir uzunluktur
uyanınca atlar kısa uykularından
suyu arayan için elbette susuzluktur
bitmez! bitti sandığınızda aslında başlar
bundandır yanlış bilgelerin şaşırması
belki dinlenmek için biraz yavaşlar
tarih: anlaşılmaz tezatlar devşirmesi
kalın kitaplarda yer yer mutsuzluktur
gerçekten yaşanmıştır yaşanmadı sanılanlar
mutsuzluğu içeren uzun umutsuzluktur
sendeler belki ama düşmez, yıkılmaz
insan tarih insan tarih insan demektir
şimdi: geceye direnen uykusuzluktur

SİS ÇANLARI

sis çanları bir yol çizer: yitik zaman
düşen yaprağı hiçbir değişim durduramaz
mutludur çünkü rüzgâr şeyleri savurmaktan
sonsuz yolculuğun, arkaik yalnızlığın acısı
ve garip dağınıklığı ömür sayfalarının
unutur düzenli albümlerde toparlanmayı
her şeyi bilen yolcu! gördün bozukluğu
yönleri birbirine karıştırdığını fotoğrafların
anladın derinliğini kaybedilmiş anıların
yüreğine gizlendi batık zamanların uğultusu
gökyüzü: bir adaydı mıknatıs gücünde
bedenindeki bütün çivileri kendine çekti
yıldızlar birbirini kırdı: karmaşık efsane
gizliliğe karıştı yönler, haritalar eskidi
insan uğultulu boşlukların eşiğinde
yitik zaman: sis çanlarının derinden çizdiği

YAŞAM BOŞLUĞU

soğuk odalar perisi’ne;
gizem’e
karanlığı sorguluyor: bir parça ışık
sessizlik tozlarına bulanıyor duyular
burda biraz hayat var: o da karanlık
dışarıda köpekler boşluğu dişliyor
birbirine çarpıyor yağmurlar gökte
siyahla mavi kesişiyor uzakta
sözcüklerin arası daha çok genişliyor
biraz ışık, biraz umut, biraz yalnızlık
düşüyor boşluğa birbiri ardına
kırık mermerler eski zamanları düşlüyor
belirsiz: sürüp sürmeyeceği soluk almanın
öteye çağırıyorlar beride duruyor, tutunuyorum
bir hırıltı durup durup yeniden başlıyor
dünyayı göremiyorum: dünya görüşüm yok
soluklarım daha da solacak belli
ışık ve ses sarsıntıda yoruluyor

YALAN

avunmadır sözün doğrulanmasını beklemek
yazmalısın bulana dek, bu en büyük yalanın:
kaleminden dışa değil, içe akmalı kanın
vakit dedikleri gecedir, gece yalnızlık
ikiye ayrılışında derin karanlıkların
kılıçtan keskindir kimi zaman bir ıslık
üç nokta koyarlar, inanma iki noktadır:
yalanla doğrulanmalıdır sözün akışı
soğuk güneşlerle çarparsan içindeki kışı
evler odada, odalar bu yüzden sokaktadır
anılara sor geçmişin ürperten şefkatini
zamandır: doyumsuz ve duyarsız hayvan
unutur her ömürde yeniden yüceltildiğini
yazacaksın yüzyılları avutana dek
kimse görmeyecek kâğıdın derinliğini
avunmadır sözün doğrulanmasını beklemek

DÜĞÜM

günler birbirine düğümlenir: çıkmaz zaman
kendini arar gecenin ısrarcı uğultusunda
zamanları şaşırmış bir nöbetçidir insan
biri fırtınayı haber verse: kararlı ve sert
geceye eklenir uçurumun uğultusu
denizleri unutup göklere yükselir su
umutsuzluk, içinde taşır mutsuzluğu
çözülmez düğüm olur: kuytu ve derin
korku, tedirginlik, bir acayip üşüme
söze yansıyan acısı gergin günlerin
unutulmuş zamana girer soluklar: ağır
sesler ve uyumlu düşlerle uyutulmaktan
sislerin boğduğu kurt uluması ormandan
karışıklığın kendini kutsadığı anlar
geceden kopup boşluklara savrulan
günler birbirine düğümlenir: çıkmaz zaman

BOŞLUĞA BÜYÜYEN

her şeyimi sesimde topladım: yağmur
uzaklara, daha uzaklara ve daha
kaçıp kaçıp kendime döndüğüm olur
boşluğa büyüyen ağaçlara dadanmış
fırtınadır, geyikler kara batar uzakta
bu amansız zamanda soluğum duyulur
dünya dışıma düşer duyunca solduğumu
korkuyla karışık gelecekleri solur
kalbime doldurduğum dünyanın kışı
zamansız fırtınalar ortasında kalır
yorgun kış, bedeli ödenmiş zaman
beni onlara, onları bana çarpar
duyulmayan seslere ve dokunulmayan
gelip gider unutulan zaman
kokularla renkler birbirine saklanır
yalnız: her şeyini sesinde toplayan

DUVAR SAATİ

duvara vurdu kendini yalnızlık: zaman
durup durup geçiyor yelkovan akrebi
tekbaşınalığın örüp örüp ağa benzettiği
bir gökte koşuyorsun durup dinlenmeden
zaman inatçı yağmur, sızıyor derinlerden
indir duvardan artık şu kararsız saati
birine zamanı sorsan: sınırsız alay
boşluğa kendini assan: umut yoksunluğu
buruşuk kâğıda bir şeyler yazsan: kısa
yazlar yavaşça bitmese, günler kısalmasa
yine de gökyüzüne çakılabilir ince zaman
saat kendini unutturabilir duvarda
kararsızlığı basamaktır tekbaşınalığa
kâğıda leke midir yazı: yazının lekesi kâğıt
yazıya bahane midir yalnızlığın duvar saati
zamana vurdu kararsız sözcükler kendini

HİÇ ÇİÇEKLERİNİN AÇTIĞI YER

“varlık ve zaman” yazarına

yaşamın hiçliğini anlamayı istedim:
gerçeğin üstünden baktım şeylere
taş bir yürekle hilelere eğildim
aşk vardı gerçeğin ve şeylerin üstünde:
soruları artırmaya yarayan aşk
soruları artıran bir yaraydı aşk
fırlatıldığım bu karmaşık dünya
tanımıyordu aşktan artan korkuyu
çekiniyordu kendine sormaktan
hileleri dağıtan kışkırtıcı soruyu
böyle de geçirebilirmişim hayatı
boş bir odaya bakarak dolu gözlerle:
hiç çiçeklerinin açtığı yere
nereden baksam görüyorum:
varlık kendini inkâr ediyor
boşluğun saltanatı kalıyor geriye

GÜLÜŞLERİYLE SERSERİ

sesler hesaplanamaz gerginliğinde
sesler: zehirli kuşların gökte bıraktığı
karanlık geleceğin yanlış şarkısını söyler
ağır çekim belgesel tatsızlığında zaman:
çizgilerini çoktan şaşırmış sarkaç
çınlayıp durur çıplak unutulmuş duvardan
çarpıtılmış ezgisiyle sussa da ev ve kent
bütün saldırıları boşa çakırtır
dayanır soluklanarak dayanır soluklanır
kendini kandırır boşluklarda hayalet
çarpık gülüşleriyle serseri sokaklarda
uğursuzluğun dağlanmış çocukları:
cinayete en uygun zamanı bekler
kimsenin sormadığı bir zaman aralığı bu
aramadığı, anlamadığı aldatılmışlık
hesaplanamaz gerginliğinde sesler
duyulur süzülüşü parmaklarından sesin
vis carminum
soğuk kanla durulmaz kıyısında: fırtına
bir üzgünlüğü getirir bağbozumlarından
aldırmaz seslerin boşlukta dağılışına
iki ucundan aynı anda girer tünelin
tam ortada kendiyle korkunç çarpışma
dağılışı duyulur karanlığa seslerin
şaşırtır ve dondurur muhteşemliğiyle
zor duyulur bir titreşimdir aslında
ne zaman uzak zamanlarla konuşsa
duyulur süzülüşü parmaklarından sesin
zaman ağacında isimsiz yaprak:

fırtına boşluklarının sonsuz yolcusudur
kendinden başkalarına savrularak
gökten yere yerden göğe: karmaşıktır
kilitler zamanı herkesten saklayarak
kıyısında durulmaz bir fırtına koparacak

FLÂNEUR

uğultulu aralıklarda ve kaldırımlarda:
bulmak için değil yitirmeye dolaştım
gün, gecenin geciken saatlerini arar da!
her suçun bir âleti var: benimki gerginlik
fırtınalar gökyüzünü arzuyla sıyırırken
kısa ve bakışımsız ömür iç içedir orda
doğar- yaşlı, yaşar- genç, ölürken çocuk:
adı bilinmeyen hastalıklı çiçeklerdenim
parçalanmış uykulardan hem düşünceli
yitik günlerin tenine eklediğim
köşebaşları yaralı gölgelerle dolu
parıltılı bir define adası her cam arkası
kent dedikleri kararsız sevgiliymiş: bildim
cins böcekler bıraktım uğultularına kentin
gemiler yüzdürdüm karanlık yataklarında
içimdeki uğultuyla parçalandı her vitrin

MÜREKKEP LEKELERİ

zaman: gizli savaşı mürekkeple kâğıdın
kendinden kolay sıyrılamayacağı
bellidir sözcüklere bulaşan yalnızın
tutkuya karışan tedirgin an'lar
dudaklarında mürekkep lekeleriyle
yakın durur kâğıda ve geceye
eşyanın yalnıza gönderdiği çığlık
sözcüklerin anlama ördüğü kafes
kâğıtta mürekkep tedirginliğiyle
çarpar birbirine: tutulur nefes
beklemek bundan korkuludur kâğıda
tutkuya yenilmiş lekedir taşıdığı
tenine çizilen sınırsız dağdağa
kırık çizgiler parıltısı: uzakta kanayan
incinmiş kâğıdın pişmanlığı
zaman: mürekkeple kâğıdın gizli savaşı

FIRTINAYA HAZIRLIK

ırmaklardan söz edilmişti ve dalgalardan
ilk kez kadında gördüm göğün derinliğini
çarpışma gibiydi günü geçmişle sınayan
ilk kez gecede gördüm ten yalnızlığını
karanlığı çeken ışıktı, ışığı yapan karanlık
zaman: eşyayı hiçe sayan derin dalgınlık
köşeleri tutulmuştu yeryüzünün ve kadının
parçalanmıştı gelecek: sulara dalan yüzüm
dünya denen üçgenin gizli zamanlarında
fırtınaya hazırlık gibiydi gecemle gündüzüm
açıklanmadı tutulan sırlar, kendine örtüldü
zamansız savrulan bir güldü dünden güne
hazırlıksızdı ve şaşkın hırsla öpüldüğüne
ilk kez zamanda gördüm kıvrılmayı: kadın
buydu derin bilgenin kendini adadığı belki
bütün sınırları onda aştım ırmaklar gibi

ZEHİR TÖRENİ

ne kadar uzak: sisler içinde yiten
zehire alışma törenidir zakkumun ömrü
zarif parmaklar arasında ezdirecekler
beden bunu bildi: gece izlerini sildi
derinden soldu kararsız esintilerden
dudaklarıma bulaşan zehir yalan değildi
geceden geçememek, bulamamak sözleri
kaybedilenlerin tuhaf gölgeli izinde
dokunma özrüdür soyunmanın uzun sürmesi
esirgeyen ve bağışlayan bir beden sürçmesi
hangisi gerçek varlık mı yokluk mu
varlıkla yokluğun arası mı bir soyunmada
unuttun uzun bekleyişlerin soldurduğunu
sen bir zakkum olsaydın zamanın ortasında
belki hatırlardım ilk nerde gördüğümü
zehire alışma töreni derdim zakkumun ömrü

GÜZ SÜZÜLÜYOR

güz süzülüyor şarabın inceliğine
tortular bırakıyor kâğıda zaman
artırıyor boşlukların tedirginliğini
içinden fırtınalar geçen bahçedeyiz
bütün mevsimlere uğramış: cesur
duruşu rüzgârların yorgunluğudur
yırtıldı göğün perdesi bulutlar süzülecek
derinden sezilecek yıldırımların arzusu
göreceğiz üzüntüsünü geçip giderken
şarap: geçmişin uyandırılma korkusu
halka halka renkli gölgeler düşecek
birbirine eklenecek tuzaklar
hırçın çocuklar içimizde dövüşecek
korkacağız bakmaya, hem de çok
bağbozumlarında yakılan ateşlere
güz süzülecek şarabın inceliğine

KILIÇTAN İPEĞE SIZI

“kılıç ipekte sınanır” şairine

kılıç ipekte sınanır: peki ya ipek?
teninde mi arzulu yabankuşunun
güz tedirginliğinde çıkarırken giyecek!
zamanlarla barışmadı kınsız kılıcım
sıyrılmadı gecenin dağınıklığından
bu yüzden her daim daha yalnızım
yıldızları okusam üstüme geliyor gökyüzü
bozuluyor anlaşma günden geçerken
kılıçtan ipeğe derinleşen o ince sızı
dünden daha geç yarından daha erken
anlaşılmaz izdir geçmişten geleceği
ürperiş: yol alıştır tedirginlikten hazza
kılıcın izi gitmez gecenin ipeğinden
ten ve ipek yeni büklümlerde buluşur
aşka dökülüşür yıldızlar kendiliğinden
ipek tende sınanır: peki ya ten?

ZAMANYOLUNA KURULAN SALINCAK

geçmişi uzaklaştırmak: sonsuz yanılsama
ayrıntının pahalı yalnızlığa dönüştüğü yer:
yorgun, teslim olmuş bir zaman aralığı
eski alışkanlıktır yıldızlarla anlaşmak
zamanyoluna kurmuşsan salıncağını
boşunadır bayıltıcı gece tozlarına alışmak
hayat sallayacaktır seni boşlukta
eline tutuşturulan liste: yalnızlık biçimleri
hızlı sevişmelerin aşkları dize getirdiği
anlaşılacaktır şeylerden uzak kalınca
başlaması gecikirse düş saatlerinin
iyi yaşanır boşlukta bir sarkaç gibi
budur salıncağın gökyüzüne çizdiği
kimle paylaşacaksın bağışlanmaz suçu
bekle: kim tutacak öteki ucunu ipin?
kendinden uzaklaşırken sonsuz üzüleceksin

YAPRAK KIMILDAMIYOR

yağmur o kadar ağır: yaprak kımıldamıyor
düşmüyor savrulan gelecekten hiçbir şey
artık yıldızlar günü geceye bağlamıyor
bütün saatler ötekinden biraz ileri
kımıldamayan yaprakta mürekkep lekeleri
zamanın kesik yerine damlamıyor
tutumsuz beden, cehennem yürek, gizli
yeni icat tahakküm ve tenin yanlış seyri
uçuşurken ayrı yerlerde yürekle beden
kaydedilmiyor uyumsuzluk düşleri
ilişki: çelişki! kurduğu ve bozduğu mesafe
bozuluyor şimdiki zamanın zoraki gülüşlerine
ateşlere inat buzdağlarından arınmıyor
her şey bütünmüş! değil bakılırsa yaprağa
sarınmıyor ne kadar üşüse de fırtınalardan
anlam o kadar derin: yaprak kımıldayamıyor

TEKBAŞINALIK

tekbaşınalık: geçmişi güne yalnız eklemektir
hüzünden geçilir hevesten geçilir
odalar dolusu ses içilir tekbaşınalık için
dizlerde kapanmayan yaralar açılır
koşarken geçmişin geleceğine
bir sokaktan ötekine düşmektir
iki dünya birbirine çarpar çevrende
yıldızlara yeni duruşlar seçilir
gürültülü, karmaşık ve alışılmış düzende
tekbaşınalığa dar kapılardan geçilir
kimseye söz bırakmazsın, kimse de sana
nedeni vardır elbet böyle durmanın:
ötekiler şaşırır yıldızların asılı kaldığına
kalındır geleceğin sayfası: hem dağınık
bakılmamalı gürültüsüz solduğuna
günü geleceğe yalnız eklemektir tekbaşınalık

UTANÇ ve SALDIRI

"geniş zamanlar umuyordunuz..."

gün savuruyor çiçek tozlarını akşama
olmuyor esirgenmiş bir duygunun vakti
arzuların sabrını denerken karanlıkta
duyulmuyor hışırtısı perdenin ve çarşafın
akşamı zehreden müzik ve gürültü:
üst üste biniyor yalnızlık görüntüsü
adanmış gün: erken ve geç sessizlikler
soyulmuyor gece, koruyor kendini
toza bulanmış geçmiş ve gelecekler
yıkıyor kirli suyla soğumuş cesedini
beklemeye vakti yok boşluktaki okun
geçmiş ve gelecek, aşk ve tekbaşınalık
hiçliktir geniş zamanlarda unuttuğun
sakıncalı susuş bu, sakıncalı kahkaha
aşkın nerden döneceği belli olmuyor
çiçek tozları savuruyor günü akşama

ESKİ LAMBA

kısık: sesini de esirgiyor ışığını da
her zaman evde, dışarıyı sevmiyor
unutuyor kendini küçük odalarda
solgun perdeler çekiyor boşluklara
düzeltilmemiş, hasta ve yılgın
ne karanlık ne aydınlık: ince alaca
biraz sis, biraz unutulmuşluk belki
gölgeler içeriye doğru birbirini izliyor
uyanırken yüz yıllık uykusundan
zehrini gecenin derinine gizliyor
dünya güzel belki, düş bitimsiz
titriyor durmadan zamanın ayak sesi:
eski lambanın geceyarısına gizlendiği
bir gölge düşüyor ansızın camlara
yaslanıyor birbirine korkulu düşler
kısık: sesini de esirgiyor ışığını da

TAHTA AT

içimdeki tahta atla geçiyorum hayatı
bayrak-, flama-, konfeti ve graponlar
yok: her adımda eksiliyor geleceğin saltanatı
tekdüze adımlar, uzaklardan çığlıklar
sisli bir ormanın kuytu derinliğinde
tahta ata benden gizli binmeye çalışacaklar
bütün avlar yenilgiyle biter aslında
birinin güzelliği öteki çirkinliği tamamlar
barutun dağılırken çıkardığı ses
avcının yenilgisini herkesten iyi anlar
tutunamadığım dal uçları, dikenler
oyuncak kılıçları eski şövalyelerin
içimde gezdirdiğim tahta ata benzer
kısık göz-, çatlak dudak- ve kırık kanatla
tanımsız bir karmaşaya ekleniyorum
geçiyorum hayatı tahta bir atla

UTANARAK DEĞDİĞİ

utanarak dokunuyor herkes birbirine
ne bir sürpriz kanat çırpıyor uzakta
ne de fırtınayı özleyen keskin dalga
hayat böyledir işte! ateşin sonu kış
araya durgun bir gökyüzü girse de
külün sonu boşluklara savruluş
hayat böyledir işte! belki bulutun gölgesi
biraz gökyüzü düşürür ıssız yollara
ölçemez içindeki sisi hiçbir fırtına:
avcıların yağmura karışan tüfek sesi
durup dururken değişir nesnelerin dili
pencereye gökyüzü denir kapıya zaman
ve dudaklardaki çatlağa dolar sevgili
zamanın mevsimlere saldırısıdır
yokluk güldürüsüdür şimdilerde hayat
herkesin birbirine utanarak değdiği

BIRAKILAN BİR EVİN DÖKÜLÜŞÜ

dalgın sayfalarda gezeriz: yer bulamamaktan
yaşamak derin çekingenliktir, durmadan
yer aramaktır gün boyu titreyen ellerimize
böyledir sözcüklere sığınanlar: utangaç
duvarımızda karanlık bir gelecek portresi
çürük yerinden belirsizliğe büyürken ağaç
böyledir yaşamak, kayıp bir ikindi yürüyüşü
bırakılan bir evin sokağa dökülüşü hüzünle
insana, sayfalara, geçmiş ve geleceğe
dudaklarımızda kalıtsal bir hüzün bükülüşü
mevsimleri şaşırmaktan sonsuz tedirginiz
kadını gemi sanan, kâğıdı okyanus
ayrılıklardan eski şarkılar çıkaran: biz
renkcümbüşüne uzak, sisten şeylere
artık su gibi bakan buğulu gözleriz
tedirgindir yer bulamamaktan ellerimiz

KİMSEYE YETMEYEN KIŞ

“soğuğa açılan kapı” yazarına

kış: sana da yetmedi koşaradım koşaradım
arıtmadı derin sessizliklere paralel anlaşmaları
umutsuzca geceyi bekledi kırık saplı bir bıçak
dudakları titreyen bir yağmur getirdin bana
yetecekti soğuk: yetmedi, kesti kendini acımasızca
gündüz parıltılı olsa da gece takvimlerde tekledi
büyülü bir boşluğu çizen yüksek yıldırım
bir korkunun ötekini çağırmasıdır şimdi
herkes başka yol aradı zamanda kendine
anlaşılmadı fırtınaların birbirini tükettiği
kurdun su içişine, soluyuşuna hayranlığın
kışın anlamını derinleştirdi aramızda:
uçurumu hırpalayan buzlu rüzgârın
ırmaktaki kar manzarası sana bakıyor
ırmak ondan bize akıyor anladım
kış kimseye yetmedi: koşaradım koşaradım

İNTİHAR ÇATISI

intihar çatısına gökyüzünden çıkılır
kırlangıçlara takılır acı gülüş izleriyle
alışkanlık gizleriyle yeryüzüne bakılır
kırmızıdır bütün renkler, mordan da öte
kuşların çizdiği sınır, boşlukların ıslığı
duyulmaz! bakışlar gökyüzüne yıkılır
temasa yer yok, kırılgandır buluşmalar
alçaktır başka yalnızlıklardan yüksekliğiyle
bakılınca görülmez, zordur alışmalar
göğün şiddetle çırpınan eteğine takılır
kendi sesine savrulan perdedir pencerede
ağaç isimlerini ezberlemenin talihsizliği
fırtınaya yol gösteren şimşekler tene çekilir
yağmur biter, kimse gelmez açılan gökten
bir ağaç köklerinden acıyla sökülür
gökyüzünün çatısına intihardan çıkılır

BULUT GERİ DÖNDÜ

geri dönmüştü bulut: penceremize
eskimeyen seslere sığındık durduk
rüzgârların çizdiği soğuk tenimizle
gökte değil tavanarasında kayboldu
son uçurtması yurtsuz çocukluğun
unutuş her şeyi kendine yonttu
sızlayan bileklerden uçuşan serçeler
penceredeki bulutu doldurdu sesleriyle
şimdi bir müzik yağmuru esintide
perdenin havalanan yerini örter
sarmaşık süpüren kızın parmakları
sokağı anılardan nasıl temizler
boşluğa savrulurken sızılı yalnızlığı
bir görüntü değil bu, anı hiç değil
kanıyor çünkü usul usul hâlâ
bulut geri döndü hayatımıza
çay renginden kırmızböceğine süzüldük

LÜSİFERİN

gecenin güne çektiği ince çizgiydik
unutkan bir kışın ürperdiği akşamda
kendini yaratan utangaç parıltı: bizdik
herkes gitmişti, izler bırakarak geceye
yağmur, ıslak çimenler ve ürkek kanatlar
belli belirsiz ışığa bulanacak diye
çay renginden kırmızböceğine süzüldük
aşka yazıldık birleşerek akışkanlıkta
parıltıya dönüştü çarpışmamızda her şey
yanıp yanıp sönüyordu dünya uzakta
az sonra cümbüş başlayacak: ağustos!
bir şey ağustosu kışla buluşturmuş: yanlış
akşam kızışırken ateşli böcekler arasında
uçuşan kıvılcımlar şarkısı: kısık ve parıltılı
aşkın ve ışığın birbirine çarpması
ikimiz: herkes kaybolmuştu uçucu bir ışıkta

SOYUNMA SAATİ

soyunma saati:
kışın güneşten, ağacın rüzgârdan
evin yabancı seslerden gizlendiği
bilinir bu zamanda tenin geceden
gecenin müzikten sislendiği
uçucu gülüşün bıraktığı izler silinir
yıldızlar pencerede aksak parıltılarla
hiçbir söz inandırıcı değildir, değildir
uzaklaşmanın kuşkulara bulaştığı saat
yasaklardan habersiz gelir
zaman: silkelenir mevsimine ermiş ağaç gibi
dört köşede aynı yanlışın meyveleri
sönmüş tenlere gönülsüzce eğilir
uzaktan değebilirsiniz ancak: devirdiği
kristal bir vazo değildir, gecedir
soyunma saatidir!

TENBOZUMU

“pan flüt çetesi” şairine

zamanıdır: bekletmemeli yeni tenleri
renkli sular süzmeli gecenin kalbinden
ertelememeli geç mevsimlere esrikliği
tenbozumu bitmez, güz eskimez aralıkta
nafile yolculuğudur anlamayanın
nereye ulaşsa hep aynı nokta
parçalanmış göklere savrulan kuşak
tutkulu bir ten gibi sarar geçmişi
yağmurun bağbozumlarını beklediği
bin yıl sonra hüzünle hatırlanacak
tenini serseri yağmurlarla yıkar üzüm
sızım sızım sızlar güzün yaralı dizi
yeniden bulur her arzuda kendini
tenin esrikliği benzemez gemininkine
tutkudan bilinmeyen derinliklere sızar
zamanıdır: serilmeli gecenin yeni tenine

HAZ

tesadüfen keşfedilmiş amansız çırpınış:
yangınını kendi çıkaran, besleyip büyüten
başkalarında kendini eskiten yolculuk
çalınan her kapıda çekici bir ten
özlediğin kıvranış, canlı duruşu heykelin
titrek görüntülere eklenen uykusuzluk
tek kişide dört kişiyi görme becerisi
bitimsiz arzu, sınırsız hırs, kırmızı yağmur
santim santim ilerleyişi keskin öfkenin
geçmişi de geleceği de unutturur
ölü lamba, titrek mum, utangaç alev
aşkın ikizi arzu, deliliğin ikizi suskunluk
hazzın derin hükmü: ziyaretsiz tutukluluk
ateşten gömleği, yırtık gömleği aşkın
haz: hayatın terbiyecisi çılgın efendi
tesadüfen keşfedilişi amansız çırpınışın

EL DEĞMEMİŞ GEMİ

gemilere bindi şair, istiridyelerden indi
ekledi haritada kara parçalarını birbirine
ateşler götürdü ve ateşli sular getirdi
kırmızıya çalar tutkulu tozlara eğilmişti
tuzlu sulara dağılmıştı kıta aralarında
bilinmedi hangi pusulalara yenildiği
yanıltıcıydı tenha dizelere demir atması
gelişini beklemiyordu sert esintiler
durmadan sözcük çeker ipler derinden
açılmamış istiridyeler şairi bekler
ne zaman güverteye çıksa: rakipsiz kral
ne zaman denize inse: söz kızgınlığı
anlaşılmadı sislere bulanmış üzgünlüğü
karmaşık: ortaçağdan mı kalmıştı neydi
şaire yenik düştü gereksiz kalabalık
gemilere bindi şair, istiridyelerden indi

GEMİ ve RÜZGÂR

bütün gemiler rüzgâr bekliyor: yanılgı
sınırsız sıkıntıyla geçiyor zaman
arzulanan: nesnelerin şiddetli fırtınası
bekliyor: göğün çatlakları onarılsın
uzaklaşsın sebepsiz sarsıntılardan
rüzgârın ömre zarar kendini saklaması
gece üşütüyor, gündüz saklıyor yıldızları
karanlığa bulanıyor arzu tozları: savurgan
tutkunun bitimsiz soluğuyla canlanan
gemiler: rüzgârların unutulmuş kızları
arzu ve yalnızlık, umut ve kırılganlık
aynı gemide yakalanıyor fırtınaya
sonrası tufan… ve muhteşem dağınıklık
bekleyin: hiç gelmeyecek olanı
su altında çürüsün zambaklarınız
bütün gemiler rüzgâr bekliyor: yanılgı

BİR GEMİNİN DİPTEN ÇIKARILIŞI

aynı kapıdan giriyor aşk ve yalnızlık
aşk ve yalnızlık aynı kapıdan çıkıyor:
derinleşiyor zamandaki buzlu karanlık
yalanlar renk değiştiriyor dünden güne
aydınlık yalanlıyor bizi: sürüyor gece
gerçeğin sonu: sınırsız bir dalgınlık
kapıyı çarparak çıktık hep: kendimizle
keskin çizgiler çektik geçmişin arasına
aşk gürültülerine yazdık telâşımızı
kimselerin çözemediği derin tutkuyla
şaşırtmasın geceyi insanın sessizliği
yıkıntıları dinliyor şimdi: görüntülere
bir geminin dipten çıkarılışı gibi bakıyor
bir kapı açılıyor: çıkıp gidiyor hayat
hayat çıkıp gidiyor: bir kapı kapanıyor
aynı kapıdan giriyor yalnızlık ve aşk

GECEYE DÜŞEN

geceye düşen: kurtulmuş!
her şey tesadüf körpe bir kristal için
tenin cazibesi ağır anılarla tartılmış
arzulu meyva bahçeleri göğüslerinde
uğursuz kâğıtlara düşmüş çok yazılı
duruşu: bozulmamış kitaplık bekleyişinde
sana uzun bir masal anlatacağım:
kiraz, biraz elma, şeftali ve böğürtlen
son günlerinden çocukluk mevsiminin
kurtulacaksın amansız endişelerden
aldırma kıpırtılara, bir atın gerinmesidir
ilk hastalığıdır çocuk bedeninin
dalgın yüreğin kendine dönmesidir
hayata hazırlık belki: bilinmez
biriken öfkedir kapatılmış kapılarda
geceye düşen: tutkunun çizdiğidir

DÜŞTE SARSINTI

ilk uçuş: acemi kanatların rüzgârla tanışması
bozulur büyü, yavaş büyür alışkanlıklar
uzaklar yakın olur düşteki sarsıntıya
telâşlı sabahın ilk gergin uyanışı
hazla acı, hazla tedirginlik, hazla ve hızla
tutkunun gizliden geceye aldanışı
ölçüsüz kullanılır pusulası tekbaşınalığın
dilemma: ilk gençlikten kalan resimler
yiten demet, bozulan akıl, çözülen güzellik
düşlerin düğümlendiği çizgiye gider
tren vakitsiz kalkar istasyondan
rüzgâr tutkuya aldanıp vakitsiz eser
uçurum çevrilemez alışılmış yolundan
kendi yağmuruyla ıslanan ten yalnızlığı
dağınık gökkuşağı altında ölü bir kuş
ilk uçuş: acemi kanatların rüzgârla tanışması

TEN

tadını bilene her ten yeni bir mucizedir!
sıkı bir yumak çözülmüştü büyüdüğümde
sınırı terle çizilmişti pembeyaz tenlerin
en çok dut ağacına özenirdim, özendim
kendimi ipekböceği sandığım oyunlarda
sonsuzlukla tanışacağımı bilirdim
ten kokusuyla çıktım oyundan, yoldan
saçaklarla sarmaşıklara gizlenen serçeler,
gururlu sabahlar ve sarsıntılı geceler:
yumağın avcumda çözüldüğü zaman
ürperişti hazzın öteki adı: sürekli ten!
son basamağa çıkardı bu gizli arzu beni
uykuda bile dudaklarımdan düşmeyen
sıyırırken geceye düşen bedenin ipeğini
böcek değil, kelebek uçarılığında gelir
kadını bilene her ten yeni bir mucizedir!

GERİYOR GECEMİ

aşk buysa: ürpertisi gereksiz başka tenlerin
bedenimde bıraktığın keskin çizgilerden
ellerin gökyüzüne karışıyor: aşk buysa?
çerçevesi yıpranmış pencereyken kış
kapatıyorsun çığlıklarını üşümelerimin
her dokunuş biraz daha geriyor gecemi
gemiye biniyoruz, iskeleler dökülüyor bize
dallardan koşan ince sürgünler gibi
duyulurken zamanın usul adımlarla geçtiği
renkli sular süzülüyor mevsimden tenimize
ne zaman bir çiçek patlasa ışıklanıyor uykusu
ufuk genişli-, gölgeler kısalı-, zaman duruyor
usul usul akıyor köklere gizlilikte su
yıldızlar günü hazırlamaya çekiliyor geceden
her şey birbirini tamamlıyor yeni bir aşkta
ürpertisi gereksiz başka tenlerin: aşk buysa

DAR KAPI

kapın ne dardı aşkın ilk fırtınasında
duraklayarak ve zor geçtim,
ötesi: titreyen tüy serçe kanadında
tedirgin kırmızılardı beyazlığına bulaşan,
ateşle buluşan karmaşık yakınlıklar
haz yolları açmıştı kıvrılışlarından
gülün kapanışı zamansız bir ölümdü
derin gizliliklere ayarlıydı kapının ardı
kurşundan ağırdı birliktelik bu kapanışta
kapının darlığı yaşamın anlamı kadardı
yeraltı sularına sıvandı kuştüyleri
ölümsüz bir anı olup eklendi geleceğime
son alevleriyle bin yıllık yanardağın
göğsümü tıkadı, soluklarımı sardı:
dar geçtim fırtınadaki aralığından
kapın ne dardı! kapın ne dardı!

MUTSUZLUK GENİ

kadın: bir şey değildir değilse kendi
balkonlara yığılır eski eşyalar gibi
cehennemin dibi ve ateş ondan sağılır
çağrılıdır fırtına ortasında: uygunsuz
suç ortağıdır eksilen kalem uçlarının
zamanı kendine yontar: anısı sonsuz
uzanıp alır geleceği fark ettirmeden
incittiğini anlamaz savrulan perdeyi
kapılar açar, açmadan kapatır da
usulca uçurur hırpalanmış geceyi
parmaklarında gergin ipler gezdirir
umulmadık zamanlarda bozdurur hazineyi:
dolgun kırmızı, dolunay, dolgun gece
uyumsuz seslere alışık mutsuzluk geniyle
güzü ilkbahar sanır, cumayı cumartesi
kadın: bir şey değildir değilse kendi

BUDALA HARFLER

b bazen bir ş şeyler geziniyor odalarda
duvar diplerinde solgun n’ler sinirli ç’ler
kimi zaman odaların h her biri ıssız ada
çürüğe çıkarılan fotoğraflar, karga ö öksürüşleri
tedavisiz incehastalıklar, e eskihastalıklar
söyleşiyorlar insanı u uyaran karanlıklarda
gürültülü bir budalalık i içinde günlerimiz
z’den a’ya atlıyoruz çocuk oyunlarında
dokuzuncu basamak pes diyor bu kadarına da
bu mu olmalıydı geçmişe giydireceğimiz?
s soyun beni, beni çırıldatın çıplaklandırın
mutluluğu bulduğumu söyledim: f ve g
en güzel parıltıları aşk karanlığımın
y yabanılım: çünkü çok yumuşaksınız, diyor
t tahrik: n nefretlerini vura vura geçiyor
bir şeyler geziniyor o odalarda da

UNUTKAN

kâğıtlara bulanmışsın, zamanı gizliyorsun
çayı fincanda, aşkı başkasında, düşü kendinde
sözcükleri yalnızlık dökülüşünde izliyorsun
harfler savrulurken kurşunî: boşluklara
görünmez kazalarla buluşuyor gökyüzü
kırlangıç ömründe hatırlamanın güzü
sonsuzluk düşleri uydururken kendine
parmakuçlarında yürüyen bakire zaman
kışın kapısında çıplak ağaçlara sürtünüp
unutuyor sesini boşluklara aldırmadan
solgunlaşıyor fincanda çay: düşerek
usulca dudaklarının mermer tapınağına
unutkanlık sarıp sarmalarken akşamları
karanlık sana savruluyor, ışık geceye
parçalanıyor gerginlikten zamanın zarı
kâğıtlara gizlenmişsin, gördüğün başkaları

ASMA BAHÇE

“sokak prensesi” şairine

anlıyorum: ömre zarar her şey şiire yararmış
yerle gök arasında kararsız savruluyorum
bir asma bahçeyim çocukluk uykularında
ezik üzüm: düşlerin ve düşüşlerin fırtınası
uzun bekleyişler, yarım hayatlar gibi
ince sisler içinden boşluğa dağılıyorum
sarsılıyorum yerden göğe: aşk deniyor
gökçekimine uğruyor damarda durgun su
sokağa düşmüş prenseslerin uykusu
tedirgin karanlıkta tutkulara dönüyor
en uygunsuz yere kurulmuş ten salıncağı
fırtınadaki gibi sanılmış karışıklık
karşılıksız sorular içinde zaman kaçağı
geçmiş: bir asma bahçedir boşluğa sararmış
gelecek: şarabın bağbozumundaki esrik hışırtısı
anlıyorum: ömre yarar her şey şiire zararmış

İKİ YOL

iki yola birden saptım: iniş ve çıkış
sızıyla ayrıldı birbirinden mevsimler
kar ve rüzgâr geçmişime savruldu
belki kendimi kandırdım başkaları yerine
ışık hızlı gelecekler düşleyip durdum
yürümedim seslerin korunaklı gülüşlerine
her şey kuklalaşmaktı, gibi olmaktı insan
masada uyu-, gecede dolaş-, ışıkta uyan-
ışık masada, masa gecede, gece içimde
fırtınaya harf dizmenin dalgınlığından
her yol birbirine çıkacakmış tufanda
benden ona, ondan sana akarken
zaman neye yarayacak fırtına durduğunda
kim kime, ne neye yaklaşmıyorsa ordayım:
kimselerin başkasına benzemediği
hep düşündüm: ikinci yol hangisiydi?